

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechem ve věci žalobce **D. G.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2012, č.j. 4710/DS/2012/SR, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 20. 2. 2011, č.j.: MuJc/2011/23777/DOP/Kaf, sp. zn. DOP 547/2011, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích, a toto potvrdil. Žalovaný odůvodnil žalobou napadené rozhodnutí následujícím způsobem.

I.**Odůvodnění žalovaného rozhodnutí**

Nejdříve konstatoval, že se žalobce dopustil podle prvoinstančního správního rozhodnutí přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o provozu“) a to tím, že na pozemní komunikaci při řízení vozidla předjížděl jiné vozidlo, ačkoliv to

bylo místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Tohoto přestupku se žalobce dopustil dne 13. 8. 2011 v 10:00 hodin, když předjížděl na silnici I. třídy č. 16, v katastru obce Ohařice, ve směru od Sobotky na Jičín, s osobním motorovým vozidlem tovární značky P., RZV: X, v místě, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“, v místě před křižovatkou, v křižovatce a za křižovatkou se silnicí III. třídy č. 2813, vedoucí na obec Blata, kde je na vozovce vyznačeno vodorovné dopravní značení odbočovacího jízdního pruhu vyznačeného vodorovnou dopravní značkou č. V 1a „Podélná čára souvislá“ a dále ve stínu odbočovacího jízdního pruhu za křižovatkou vyznačeném vodorovnou dopravní značkou č. V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“, jiné osobní motorové vozidlo. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 6.000,--Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,--Kč. Poté shrnul odvolací námitky žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí.

Ten namítal, že prvoinstanční správní orgán nedoložil viditelnost svislého dopravního značení a spokojil se pouze s písemným vyjádřením Ředitelství silnic a dálnic ČR, Správy Hradec Králové, přestože tato instituce uvedla, že pořizovala též obrazový záznam na uvedené dopravní značení ve dnech 11. 8. 2011 a 17. 8. 2011. Policejnímu orgánu, který zaznamenával přestupky na místě, vytýkal, že neprovedl zadokumentování stavu dopravního značení před začátkem dohledu a po jeho ukončení. Svědkyně nstržm. J. O. přitom tvrdila, že dopravní značení kontrolovali před i po opuštění stanoviště, svědek nstržm. Jan Š. uvedl, že se tak stalo pouze před nástupem na zastavovací stanoviště. Vzhledem k tomu žalobce požadoval doplnění spisového materiálu o obrazové záznamy, které by prokazovaly, že svislé dopravní značení bylo před úkonem Policie České republiky v pořádku a řádně viditelné. Prvoinstančnímu správnímu orgánu vytýkal, že se neřídil předchozím rozhodnutím žalovaného a neopatřil obrazový záznam svislé dopravní značky.

Žalobce dále zpochybňoval ztotožnění svědků, jejichž totožnost nebyla ověřena podle občanského průkazu nebo cestovního pasu, případně jiného náhradního dokladu nahrazující uvedené doklady. V důsledku toho byl podle žalobce proveden výslech „svědků“, jejichž identita nebyla řádně zjištěna. Další námitka směřovala k vedení výslechu „svědka“ nstržm. J. Š., kdy správní orgán (oprávněná úřední osoba Mgr. J. K.) po celou dobu jednání tomuto svědkovi tykal a tím vyvolával dojem, že řízení není vedeno objektivně a nezájatě. Vzhledem k tomu, že prvoinstanční správní orgán v řízení nezjišťoval skutečnosti i ve prospěch osoby žalobce, ale pouze proti jeho osobě, měl žalobce za to, že řízení bylo vedeno tendenčně proti jeho osobě, a to ve snaze ho za každou cenu potrestat. Správní orgán se prý mohl s policisty bez problémů před ústním jednáním domluvit na znění svědeckých výpovědí. Vzhledem k tomu žalobce požadoval opětovný výslech uvedených svědků a zároveň vyloučení oprávněné úřední osoby (Mgr. J. K.) z projednávání věci pro podjatost.

Žalobce dále uvedl, že dne 13. 8. 2011 jel se svým vozidlem P., RZV: X směrem na Jičín a před uvedenou kontrolou policejním orgánem projížděl obcí, přičemž před ním pomalu jedoucí vozidlo zpomalovalo a ukazatelem směru jízdy vpravo, vybočením na pravou krajnici a výrazným zpomalením mu dávalo najevo, že buď hodlá zastavit nebo ho pouští před sebe. Žalobce nesouhlasil s tím, že by toto vozidlo předjížděl, neboť je objížděl, když rozdíl mezi rychlostmi obou vozidel byl výrazný. Vzhledem k tomu, že k předjíždění došlo mimo obec a vozidlo jelo rychlostí 40-50 km.h-1 a je zde dovolená rychlost 90 km.h-1, tak vytvářelo podle žalobce překážku v plynulosti provozu. Proto v místech, kde nemohl nikoho ohrozit a ani omezit, je objel a zařadil se před toto vozidlo. To pak najelo do středu jízdního pruhu a pokračovalo v jízdě za vozidlem žalobce. Toto vše je potvrzeno pořízeným videozáznamem hlídkou Policie České republiky. Žalobce popíral, že by najel na vodorovné dopravní značení č. V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“. Pořízený obrazový záznam pak podle žalobce jasně a zřetelně dokazuje, že se nedopustil žádného porušení zákona. Dodal, že i kdyby připustil, že manévr, který provedl, je něco mezi objížděním a předjížděním, tak po formální stránce se tohoto jednání sice mohl dopustit, ale po materiální stránce nikoliv, a to již tím, že mu pomalu jedoucí vozidlo před ním uvolňovalo cestu, jiné vozidlo v okolí nebylo a tudíž toto jednání ani nebylo společensky nebezpečné.

Žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami na stranách sedm až čtrnáct odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Přitom předně konstatoval, že všechny podklady pro rozhodnutí má za vzájemně souladné, prokázané a že tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. Z nich jmenovitě uvedl „Oznámení přestupku“ ze dne 13. 5. 2011, č.j. KRPH-37379/PŘ-2011-050406, ÚŘEDNÍ ZÁZNAM ze dne 13. 8. 2011, pořízený videozáznam, vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR (ŘSD ČR) ke stanovení dopravního značení v k. ú. Ohařice, ze dne 16. 2. 2012, č.j. ŘSD/37000/2012/KI, a svědecké výpovědi policistů nstržm. J. O. a nstržm. J. Š..

Žalovaný v dané přestupkové věci rozhodoval již dne 24. 11. 2011, a to rozhodnutím zn. 21142/DS/2011/SR, kdy předchozí rozhodnutí Městského úřadu Jičín v této věci zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Právě v něm uložil správnímu orgánu I. stupně, že v novém řízení musí prokázat skutečnost, že žalobce předjížděl v místě, ve kterém je to svislou dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“ zakázáno. Doporučil mu, aby si vyžádal od příslušného dopravního úřadu rozhodnutí (pasportizaci) o umístění výše uvedené dopravní značky, uložil mu provést důkaz svědeckou výpovědí (výslech policistů provádějících kontrolu) a zjistit, zda před prováděním kontroly dodržování pravidel silničního provozu řidiči motorových vozidel, tj. před zahájením kontroly dodržování povinností vyplývajících ze svislé dopravní značky č. B 21a „Zákaz předjíždění“, provedla hlídka Policie ČR kontrolu předmětné dopravní značky.

Správní orgán I. stupně učinil vše, co mu bylo uvedeným rozhodnutím žalovaného uloženo, tedy opatřil důkazy, které jsou dostačující pro rozhodnutí ve

věci. Obrazový záznam dopravního značení, požadovaný žalobcem, není v tomto případě zcela nezbytný, neboť z dalších důkazů vzájemně se doplňujících plyne, že se žalobce neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými zákonem o silničním provozu, když se neřídil dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“. Pořízeným videozáznamem bylo prokázáno, že žalobce jako řidič osobního motorového vozidla P., RZV: X přejel svým vozidlem vodorovnou dopravní značku č. V 1a „Podélná čára souvislá“ a č. V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“, přičemž značku č. V 1a „Podélná čára souvislá“ je zakázáno přejíždět nebo ji nákladem přesahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Dopravní značka č. V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“ vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci; přitom nesmějí být ohroženi ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích. Z uvedeného lze tak jednoznačně dovodit odpovědnost žalobce za spáchaný přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu.

K otázce stanoveného dopravního značení v místě Ředitelství silnic a dálnic ČR v dopisu ze dne 16. 2. 2012, č.j. ŘSD/37000/2012/KI, uvedlo, že jako majetkový správce silnic I. tříd provádí běžné prohlídky komunikací 2x týdně. Kontrola byla prováděna v daném období dne 11. 8. 2011 a 17. 8. 2011. Během kontrol nebylo zjištěno, že by dopravní značení chybělo či bylo jinak poškozeno.

Správní orgán I. stupně vyslechl k projednávané přestupkové věci jako svědky dne 20. 2. 2012 nstržm. J. O. a nstržm. J. Š.. Ve svědecké výpovědi policistky nstržm. J. O. je zaznamenáno, že dne 13. 8. 2011 s kolegou nstržm. J. Š. zaznamenávali přestupky v zóně zákazu předjíždění u odbočky na obec Blata. Hlídka Policie České republiky kontrolovala vozidla ve směru jízdy od Mladé Boleslavi na Jičín. V souladu s metodikou kontrol před započítáním zaznamenávání přestupků provedli kontrolu dopravního značení v úseku, ve kterém prováděli kontrolu. Kontrolou bylo zjištěno, že vše, tzn. i dopravní značka č. B 21a „Zákaz předjíždění“, bylo v pořádku. Policistka nstržm. J. O. dále dodala, že předmětný úsek kontroly byl v pořádku, kompletní a bez závad i poté, co jím později projížděli, když jeli vykonávat další činnost do obce Ohařice. Policista nstržm. J. Š. ve svědecké výpovědi uvedl, že celý úsek kontroly před započítáním zaznamenávání přestupků projeli a dopravní značení bylo v pořádku, proto zaparkovali služební vozidlo Policie ČR na odbočce na obec na Dolní Lochove, odkud zaznamenávali natáčením na videokameru provoz v úseku zákazu předjíždění před křižovatkou Blata.

Svědci byli před svými svědeckými výpověďmi poučeni ve smyslu § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), o svých povinnostech, tj. o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet, jakož i o

právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi dle ust. § 21 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Svědeckým výpovědím těchto svědků byl za žalobce osobně přítomen jeho zmocněnec I. R., kterému byla dána možnost klást svědkům otázky. Shodná výpověď svědků v klíčové otázce, zda kontrolu dopravního značení provedli před započítím zaznamenávání přestupků natáčením na videozáznam, svědčí o tom, že není žádných pochyb o spáchání přestupku žalobcem. Svědecké výpovědi byly provedeny v souladu se správním řádem a nelze přisvědčit námitce žalobce, že byly předem domluvené. Identita svědků, kontrolujících policistů byla zjištěna řádně, oba svědci – policisté vystupovali v době kontroly jako osoby zmocněné zákonem k výkonu dohledu, protokoly podepsali a označili svou hodností a evidenčním číslem, což je postačující. Totožnost svědků, jakož i doklad prokazující jejich služební zařazení je uvedena v protokolu o výpovědi svědka. Na předvolání ku učinění svědecké výpovědi v předmětné věci se dostavili: policistka nstržm. J. O., nar. X, zaměstnaná u Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, Územní odbor Jičín, Dopravní inspektorát – SDSP, se sídlem Balbínova 24, Jičín, PSČ 506 01, totožnost ověřena dle služebního průkazu č. 317242 a policista nstržm. J. Š., nar. X, zařazen u stejného odboru Policie České republiky, totožnost ověřena dle služebního průkazu č. 316227. Toto ověření totožnosti je v souladu s ustanovením § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu, neboť údaje umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumí nejen jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu (viz § 11 odst. 1 písm. d) správního řádu), ale i případně jiný údaj podle zvláštního zákona. Zvláštním zákonem se v tomto případě rozumí zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle jehož ust. § 12 odst. 1 je policista povinen při provádění úkonu prokázat svou příslušnost k policii ..., služebním průkazem nebo odznakem policie, na kterých musí být zřetelně viditelné identifikační číslo.

Žalovaný neshledal ve výpovědích svědků žádné rozpory, které by měly vliv na jejich věrohodnost. A to ani pokud jde o námitku žalobce, že policejní orgán neprovedl zadokumentování stavu dopravního značení před začátkem dohledu i po jeho ukončení, když svědkyně nstržm. J. O. tvrdí ve své výpovědi, že dopravní značení policisté kontrolovali před i po opuštění stanoviště a svědek nstržm. J. Š. uvádí, že pouze před nástupem na zastavovací stanoviště. Žalovaný měl tuto námitku za irelevantní, neboť důležité pro posouzení předmětné věci je, že oba svědci shodně vypověděli, že kontrolu dopravního značení provedli před započítím zaznamenávání přestupků natáčením na videozáznam. K tomu, aby policisté zhodnotili stav dopravního značení před samotnou kontrolou řidičů, nepotřebují žádné zvláštní schopnosti ani zařízení, proto jejich vyjádření o tom, že dopravní značka č. B 21a „Zákaz předjíždění“ byla zcela v pořádku, podpořené vyjádřením ŘSD ČR, hodnotil žalovaný jako věrohodné. Policisté vykonávali pouze svou služební povinnost a na bezdůvodném poškození žalobce neměli nejmenšího zájmu.

Prováděli činnost jim svěřenou zákonem o Policii České republiky, v němž se mimo jiné hovoří o úkolech policie a jedním z hlavních úkolů policie je dohlížet na bezpečnost a plynulost silničního provozu a spolupůsobit při jeho řízení. Policie mimo jiné provádí dohled nad silničním provozem a projednává zjištěné přestupky. Policista má přímo ze zákona povinnost takto činit a pokud zjistí přestupek, tak jej nemůže nechat bez povšimnutí, musí konat a zajistit podklady pro následné správní řízení. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4 As 19/2007 -114, Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi mimo jiné uvádí: „...že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Citovaný judikát je příléhavý i na danou věc, neboť policisté při kontrole zmíněného dopravního značení nemohli vědět, že se přestupku dopustí právě žalobce. Samotný přestupek je zdokumentován videozáznamem, ze kterého je zcela zřejmé, že žalobce osobní motorové vozidlo předjížděl.

V další části odůvodnění žalovaného rozhodnutí se žalovaný zabýval námitkou údajné podjatosti oprávněné úřední osoby provádějící přestupkové řízení v prvním stupni Mgr. J. K.. Ten měl po celou dobu jednání svědkovi – policistovi nstržm. J. Š. tykat a tím vyvolával dojem, že řízení není vedeno objektivně a nezáužatě. Jmenovaný však odmítá, že by při výslechu svědkům tykal. Svědky oslovoval jménem, pane J., paní J., ale přitom jim striktně vykal. Navíc tuto námitku měl a mohl vznést zmocněnec v rámci ústního jednání, což neučinil. Námitka podjatosti byla vyřízena vedoucím odboru dopravy Městského úřadu Jičín, a to usnesením ze dne 19. 3. 2012, č.j. MuJc/2011/23777/DOP/Kaf, sp. zn. DOP 547/2011, jímž byla uvedená námitka zamítnuta jako neopodstatněná a konstatováno, že nejsou pochybnosti o nepodjatosti Mgr. J. K..

Žalovaný k tomu uvedl, že dle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení úřední osoby prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Takto však žalobce nepostupoval, když naopak podle žalovaného kalkuloval s podáním námitky podjatosti až do okamžiku podání odvolání, tzn., že ji podal až po vydání rozhodnutí ve věci. Takovým obmyslným jednáním ovšem ztratil procesní „privilegium“, neboť tuto námitku měl uplatnit ihned při ústním jednání, což neučinil. Takové pojetí ostatně navazuje na dosavadní judikaturu, která došla k závěru, že „má-li mít rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí rozhodnutí o námitce předcházet rozhodnutí o věci samé; rozhodovat o podjatosti dodatečně zákon samozřejmě zpětně neumožňuje.“

K námitkám, že šlo v daném případě o něco mezi objížděním a předjížděním a že přitom nemohl být nikdo ohrožen, žalovaný uvedl, že podmínkou objížděcího jízdního manévru je skutečnost, že při něm dochází k vybočování ze směru dosavadní jízdy vozidla (motorového i nemotorového), které musí být dáno ostatním účastníkům silničního provozu na vědomí včasným znamením o změně směru jízdy. V takovém případě nesmí řidič objížděcího vozidla ohrozit ani omezit protijedoucí řidiče a nesmí ohrozit ostatní účastníky silničního provozu nacházející se na jakémkoliv místě vozovky v obou směrech, včetně její krajnice, může je však omezit např. v rychlosti či směru jízdy či pohybu. Objíždění je vyvoláno buď stacionárním předmětem (stojící vozidlo, složený náklad, padlý strom či strom přesahující do vozovky nebo také balvan) nebo pohybující se překážkou (chodec nesoucí předmět, osoba pohybující se pomocí ručního nebo motorového vozíku pro invalidy, osoba vedoucí jízdní kolo nebo moped, jezdec jedoucí na zvířeti nebo ho vedoucí anebo hnaná zvířata ve stádu). Tedy ve smyslu § 16 zákona o provozu je povoleno objíždět pouze vozidlo, které zastavilo nebo stojí. Předjíždění je manévr, při němž rychlejší dopravní prostředek či jedoucí osoba předjede pomaleji jedoucí dopravní prostředek nebo jedoucí osobu a zařadí se před ně. Žalobce tedy předjížděl jiné pohybující se osobní motorové vozidlo, a to v úseku, na kterém je předjíždění dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“ zakázáno. Není přitom rozhodné, že vozidlo, jak tvrdí žalobce, dávalo znamení o změně směru jízdy vpravo a vybočovalo na pravou krajnici a tím prý žalobce pouštělo před sebe. Jestliže vozidlo nestálo, ale bylo v pohybu, nemohlo se jednat o překážku silničního provozu, kterou by bylo možno v souladu s ustanovením § 16 zákona o provozu objet. Základní skutkové zjištění, že se žalobce v inkriminované době nacházel na úseku komunikace označeném zákazovou značkou č. B 21a, bylo prokázáno. Skutečnost, že žalobce předjížděl jedoucí vozidlo, vyplývá z videozáznamu na CD, pořízeného uvedeného dne příslušníky Policie České republiky. Tato skutečnost vyplývá i z vlastního tvrzení obviněného, který uvádí, že objížděl (předjížděl) vozidlo, které jelo rychlostí 40 – 50 km.h-1, což vyhodnotil tak, že předjížděné vozidlo vytvářelo překážku v plynulosti provozu.

Žalovaný dále uvedl, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno zákonem o přestupcích nebo jiným zákonem, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti (§ 3 zákona o přestupcích) a zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem, který byl jednáním obviněného porušen, je zřejmý. Předmětná skutková podstata je svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující (na konkrétní případ zákazu předjíždění v zákoně o provozu), pro jejíž naplnění je podstatné, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a to zákonem předvídaným jednáním jako takovým, bez ohledu na to, zda byla

způsobena dopravní nehoda či nikoli. V přezkoumávaném případě se žalobce neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými zákonem o provozu, když nerespektoval dopravní značku č. B 21a „Zákaz předjíždění“ a dále přejel svým vozidlem vodorovnou dopravní značku č. V 1a „Podélná čára souvislá“, kterou upravuje § 18 písm. a) „PODÉLNÉ ČÁRY“ a č. V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“, jež upravuje ustanovení § 23 písm. b) „OSTATNÍ VODOROVNÉ DOPRAVNÍ ZNAČKY“ vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Tím naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Určuje-li § 4 písm. c) tohoto zákona povinnost každému účastníku provozu na pozemních komunikacích respektovat („řídít se“) dopravní značky, pak ten, kdož tak nečiní, porušuje zákon.

Formální znaky daného přestupku tak byly naplněny. Žalobce však naplnil i materiální znak projednaného přestupku, který je upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem je zde jednak organizace dopravy na určitém území a individuálně zájem těch, kdož splnili dané podmínky, tzn. pro jízdu tímto úsekem a respektovali dopravní značení. Nerespektováním vpředu uvedeného dopravního značení žalobce porušil minimálně veřejný zájem státu na dodržování zákona o provozu na pozemních komunikacích, aniž by musel způsobit svým jednáním nějaký následek či škodu. Zcela evidentně totiž předjížděl jiné pohybuující se osobní motorové vozidlo v příkrém rozporu se zákonem stanovenou povinností (materiální znak daného přestupku). Došlo k ohrožení veřejného zájmu, přičemž pro spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu postačí zavinění z nedbalosti.

Na základě toho žalovaný uzavřel, že prvoinstanční správní orgán postupoval při projednávání daného přestupku v souladu se zákonem, a proto rozhodl tak, jak uvedl ve výrokové části žalovaného rozhodnutí, tedy odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

II. Žalobní body

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou. Odkazoval v ní na obsah svého odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 20. 2. 2012, č.j. MuJc/2011/23777/DOP/Kaf, sp. zn. DOP 547/2011, z něhož jsou zřejmé vady celého řízení. Předně na to, že nebyl zajištěn důkaz o viditelném označení komunikace svislou dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“. Prvoinstanční správní orgán prý neprokázal viditelnost svislého dopravního značení a spokojil se pouze s písemným vyjádřením (stanoviskem) Ředitelství silnic a dálnic ČR, Správy Hradec Králové. Dále vytýkal policejnímu orgánu, že neprovedl v místě kontroly

zadokumentování stavu dopravního značení před začátkem dohledu a po jeho ukončení. V tomto směru se podle žalobce rozcházejí i svědecké výpovědi, když svědkyně nstržm. J. O. vypověděla, že dopravní značení kontrolovali před natáčením i po opuštění místa dohledu, kdežto svědek nstržm. J. Š. uvedl, že tak činili jen před nástupem na stanoviště. Byť prý žalobce na tuto skutečnost výslovně upozorňoval, žalovaný se s ní řádně nevypořádal, což vede k nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce v odvolání dále namítal podjatost Mgr. J. K., který vedl přestupkové řízení v prvním stupni. Spatřoval ji v tom, že Mgr. K. svědkovi nstržm. Š. tykal, ve způsobech ztotožnění svědků a naložení s videozáznamem z ústního jednání. Poukazoval na to, že Městský úřad Jičín vydal dne 19. 3. 2012 pod č.j. MuJc/2011/23777/DOP/Kaf, sp. zn. DOP 547/2011, usnesení, jímž uvedené námitky podjatosti zamítl. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 12. 4. 2012 odvolal. Žalovaný se v žalovaném rozhodnutí sice zmiňuje o vydání předmětného usnesení, o odvolání proti němu však nerozhodl. Ani případné nepřihlédnutí k námitce podjatosti však podle žalobce neznámá, že se o ní nemusí rozhodnout usnesením. Absence videozáznamu z jednání o přestupku je podle žalobce porušením § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), ztotožnění svědků bylo provedeno v rozporu s § 36 odst. 4 správního řádu a podle žaloby došlo i k porušení § 89 odst. 2 správního řádu, když bylo ve věci rozhodováno podjatou úřední osobou. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že námitku podjatosti podal v co nejkratší lhůtě, když byl při jednání zastupován zmocněncem a že mu prvoinstanční správní orgán z tohoto důvodu procesní „privilegium“ neodebral, když o jeho námitce podjatosti rozhodl formou usnesení. Žalovaný měl proto nejdříve rozhodnout o odvolání proti usnesení prvoinstančního správního orgánu o námitce podjatosti a teprve pak měl rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí ve věci. V důsledku toho žalovaný rozhodl předčasně. V uvedeném spatřuje žalobce vadu řízení, pro kterou by mělo být žalované rozhodnutí zrušeno.

K věci samé uvedl, že měl před sebou pomalu jedoucí vozidlo, které zpomalovalo a s ukazatelem směru vpravo najelo na pravou krajnici. Vzhledem k tomu, že vozidlo výrazně zpomalilo, dával tím podle žalobce řidič najevo, že buď hodlá zastavit nebo pouští jeho vozidlo před sebe. Proto je objel, když rozdíl rychlostí mezi vozidly byl výrazný. Vozidlo před ním totiž jelo rychlostí 40 – 50 km/hod v místech, kde je dovolená rychlost 90 km/h a vytvářelo tak překážku v plynulosti provozu. Žalobce je prý předjel v místech, kde nemohl nikoho ohrozit ani omezit a zařadil se před ně. V žádném případě prý však žalobce nenajel na „šikmé rovnoběžné čáry“ (vodorovná DZ č. V13a). Obrazový videozáznam podle žalobce jasně dokazuje, že se kladeného mu za vinu přestupku nedopustil a vůbec ne již po materiální stránce, když mu vozidlo před ním uvolňovalo cestu a jiné vozidlo v okolí nebylo. Právě proto najel do odbočovacího jízdního pruhu, aby zachoval dostatečnou boční vzdálenost od pomalu jedoucího vozidla. Tím je podle žalobce dána nulová společenská nebezpečnost daného skutku.

Na straně čtvrté žaloby se žalobce znovu vrátil k již zmíněné námitce podjatosti Mgr. J. K., přičemž uvedl, že jeho námitky v tomto směru byly zamítnuty jako neodůvodněné. Žalobce dával tuto otázku do souvislosti i s „přepsáním“ videozáznamu z jednání, v němž spatřoval porušení § 17 odst. 1 správního řádu a v důsledku toho i zkrácení svého práva na spravedlivý proces. Žalobce nebyl srozuměn ani s tím, že v jím tvrzeném tykání nebyla spatřována podjatost, že bylo posouzeno jen jako nevhodné. Proti uvedenému usnesení podal žalobce odvolání, které však nemělo odkladný účinek. Žalovaný se pak s touto otázkou vypořádal v oddílu IV. Právní hodnocení odvolacího orgánu, odstavec 11, list 11 způsobem, s nímž se žalobce neztotožnil a setrval na stanovisku, že vydání rozhodnutí podjatou osobou je takovou vadou řízení, která je důvodem ke zrušení rozhodnutí. Námitku podjatosti prý podal žalobce v co nejkratší možné lhůtě, a to v rámci odvolání proti rozhodnutí ve věci, když se ústního projednání přestupku dne 20. 2. 2012, kdy bylo též ve věci rozhodnuto, za něho zúčastnil obecný zmocněnec I. R.. K námitce podjatosti dospěl žalobce na základě následné konzultace s ním, přičemž Městský úřad Jičín ji vzal za relevantní a rozhodl o ní. Proto také měl žalovaný nejdříve rozhodnout ohledně tvrzené podjatosti a teprve pak v odvolacím řízení ve věci samé. Žalované rozhodnutí tak bylo vydáno podle žalobce předčasně.

K předmětnému přestupku žalobce opětovně dodal, že uznává, že se po formální stránce dopustil předjíždění (objíždění), ale nebyla podle něho naplněna jeho materiální stránka. V době daného skutku totiž byla na komunikaci pouze dvě vozidla, a to vozidlo žalobce a předjížděné vozidlo před ním. Jeho řidič svým chováním a najetím na pravý okraj jízdního pruhu a částečně na krajnici dal jasně najevo, že žalobci umožňuje průjezd po komunikaci, neboť jel oproti maximální dovolené rychlosti v daném úseku daleko nižší rychlostí. Tuto situaci na komunikaci žalobce vyhodnotil tak, že může využít nabízeného předjetí (objetí) pomalu jedoucího vozidla a přitom neohrozit a ani neomezit ostatní účastníky silničního provozu. Proto najel do odbočovacího pruhu, aby zachoval dostatečnou boční vzdálenost od pomalu jedoucího vozidla a po jeho minutí se zařadil plynule před něj. Došlo k přejetí podélné čáry souvisle ohraničující pravou stranu odbočujícího jízdního pruhu, a to jen minimálně. Žalobce však s odkazem na obrazový záznam zásadně popíral, že by vjel i na vodorovnou dopravní značku V13a „Šikmé rovnoběžné čáry“ za křižovatkou.

Vzhledem k tomu žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 2. 10. 2013. V něm se předně odkázal obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující. K námitce viditelnosti svislého dopravního značení to, že se touto věcí zabýval již ve svém rozhodnutí ze dne 24. 11. 2011, č.j.

21142/DS/2011/SR, jímž uložil správnímu orgánu I. stupně, aby v novém řízení prokázal skutečnost, že žalobce předjížděl v místě, ve kterém je to svislou dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“ zakázáno. Dále měl správní orgán I. stupně vyžádat od příslušného dopravního úřadu rozhodnutí (pasportizaci) o umístění výše uvedené dopravní značky, provést důkaz svědeckou výpovědí (výslech policistů provádějících kontrolu) a zjistit, zda před prováděním kontroly dodržování pravidel silničního provozu řidiči motorových vozidel, tj. před zahájením kontroly dodržování povinností vyplývajících ze svislé dopravní značky č. B 21a „Zákaz předjíždění“, provedla hlídka Policie ČR kontrolu předmětné dopravní značky. Správní orgán I. stupně učinil vše, co mu žalovaný uložil, tedy opatřil v tomto směru zcela dostačující důkazy. Obrazový záznam dopravního značení nebyl nutný, neboť byl vytvořen důkazní řetězec vzájemně se doplňujících důkazů, z kterých plyne, že se žalobce neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, respektive dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“.

K námitce podjatosti Mgr. Kafky – oprávněné úřední osoby, která vedla řízení v I. stupni, žalovaný uvedl, že byla vyřízena vedoucím odboru dopravy Městského úřadu Jičín, a to usnesením ze dne 19. 3. 2012, č.j. MuJc/2011/23777/DOP/Kaf, sp. zn. DOP 547/2011. Námitka byla zamítnuta jako neopodstatněná, přičemž žalobce byl poučen o tom, že případné odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek. Usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 31. 3. 2012. A žalovaný pokračoval, že dle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost, jakmile se o ní dozví, tj. v dané věci tomu odpovídal datum konání ústního jednání dne 20. 2. 2012. Účastník řízení musí uplatnit námitku podjatosti, jakmile se o ní dozví, neboť k takové námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení úřední osoby prokazatelně věděl, ale neuplatnil námitku bez zbytečného odkladu. Žalobce kalkuloval s podáním námitky podjatosti do okamžiku podání odvolání, tzn., že ji podal až po vydání rozhodnutí ve věci, tedy takovým obmyslným jednáním ztratil procesní „privilegium“, neboť tuto námitku měl uplatnit ihned při ústním jednání, což neučinil.

Nedůvodnou žalovaný shledával i námitku týkající se toho, že správní orgán I. stupně nezjistil řádně totožnost svědků, neboť jejich totožnost, jakož i doklad prokazující jejich služební zařazení, jsou uvedeny v protokolu o výpovědi svědka. V protokolu je uvedeno, že na předvolání k učinění svědecké výpovědi v předmětné věci se dostavili: policistka nstržm. J. O., nar. 14. 3. 1984, zaměstnána u Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, Územní odbor Jičín, Dopravní inspektorát – SDSP, se sídlem Balbínova 24, Jičín, PSČ 506 01, totožnost ověřena dle služebního průkazu č. 317242 a policista nstržm. J. Š., nar. X, zařazen u stejného odboru Policie České republiky, totožnost ověřena dle služebního průkazu č. 316227. Toto ověření totožnosti je v souladu s ustanovením § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu.

Správní řád neobsahuje způsob, jakými prostředky se má totožnost prokázat. Z toho vyplývá, že lze prokázat totožnost i jinými doklady či způsoby, než je

občanský průkaz nebo cestovní pas. Totožnost policistů byla ověřena dle služebního průkazu, neboť oba svědci vystupovali v době kontroly jako osoby zmocněné zákonem k výkonu dohledu.

V přestupkovém řízení bylo na základě pořízeného videozáznamu prokázáno, že žalobce jako řidič osobního motorového vozidla P., RZV: X přejel svým vozidlem vodorovnou dopravní značku č. V 1a „Podélná čára souvislá“ a č. V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“, přičemž značku č. V 1a „Podélná čára souvislá“ je zakázáno přejíždět nebo ji nákladem přesahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Dopravní značka č. V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“ vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci; přitom nesmějí být ohroženi ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích. Z vymezení významu uvedených vodorovných dopravních značek přímo zákaz předjíždění nevyplývá, ale vyplývá z dopravní značky č. B 21a „Zákaz předjíždění“. Z uvedeného lze podle žalovaného jasně dovodit odpovědnost žalobce za spáchaný přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Závěrem žalovaný uvedl, že k odvolacímu řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání krajského soudu

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 29. října 2013 jednání. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Vzhledem k námitce žalobce, že nevjel na vodorovnou dopravní značku V13a „Šikmé rovnoběžné čáry“ za křižovatkou, byl k této otázce při jednání zopakován příslušný důkaz, a to přehráním policisty pořízeného videozáznamu na CD. Záznam nebyl puštěn plynule, nýbrž skokově, v co nejkratších časových intervalech, a právě tato metoda projekce potvrdila, že žalobce při předjíždění (žalobcem tvrzeném objíždění) před ním jedoucím vozidlem, vjel nejen plně do odbočovacího pruhu, ale že v jeho směru přešel i křižovátku s odbočkou směrem na Blata, přičemž částí vozidla vjel následně i do prostoru vyznačeného za křižovatkou plnými vodorovnými čarami. Žalobce tyto skutečnosti nikterak nepopíral, proti způsobu provedení důkazu ničeho nenamítal, vzal je na vědomí.

V.**Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu**

Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Krajský soud výše uvedl velmi podrobným způsobem obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Neučinil tak náhodou, nýbrž zcela záměrně, když zjistil, že žalobní námitky jsou nejen totožné s těmi, které žalobce uplatnil již ve svém odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, ale že se s nimi žalovaný vypořádal adekvátním způsobem, s nímž se nadepsaný krajský soud plně ztotožňuje. Právě proto také na odůvodnění žalovaného rozhodnutí v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by musel jen jinými slovy říkat totéž.

Žalovaný dospěl v souladu s hodnocením prvoinstančního správního orgánu k závěru, že obsah správního spisu byl dostatečný k prokázání spáchání daného přestupku a nebylo třeba jej doplňovat o další důkazy. S tímto závěrem nelze než souhlasit. Námitku, že nebyl zajištěn důkaz o viditelném označení komunikace dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“, že se orgány veřejné správy zúčastněné na řízení v tomto směru spokojily pouze s výše uvedeným sdělením Ředitelství silnic a dálnic ČR, nemá krajský soud za odůvodněnou, neboť existence této dopravní značky byla prokázána svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Krom toho je součástí správního spisu úřední záznam ze dne 17. 2. 2012, pořízený prvoinstančním správním orgánem, který obsahuje fotografie uvedené značky přímo z daného místa. Ve spisu přitom není žádná zmínka o tom, že by byly tyto dopravní značky nově osazeny např. proto, že by se právě v době spáchání přestupku žalobcem „ztratily“. Na této skutečnosti nemohou nic změnit ani námitky o potřebě zadokumentování stavu dopravního značení v místě kontroly před začátkem dohledu a po jeho ukončení. V čem by takové zadokumentování mělo ostatně spočívat? Že by snad s sebou např. policisté vozili rýsovací prkna a potřeby? A o čem by takový dokument měl vypovídat? Rozhodně o ničem důležitějším, než co již bylo zjištěno provedením dokazování formou svědeckých výpovědí a přehráním videozáznamu. Svědecké výpovědi pak rozhodně nejsou rozporné proto, že svědkyně nstržm. J. O. vypověděla, že dopravní značení kontrolovali před započítím dohledu i po opuštění místa dohledu, kdežto svědek nstržm. J. Š. uvedl, že kontrolovaný úsek před započítím natáčení projeli a že dopravní značení bylo v pořádku, tedy že tak učinili před nástupem na stanoviště. Nikdo se jej totiž neptal, zda prováděli tuto kontrolu i následně, a to, že výpovědi obou svědků nejsou např. v této věci totožné svědčí naopak o tom, že se svědci předem nedomlouvali na svých výpovědích. Jak to zcela bezdůvodně naznačoval žalobce v souvislosti s námitkou podjatosti Mgr. J. K..

Rovněž tuto námitku má krajský soud za nedůvodnou a ztotožňuje se se závěry žalovaného k ní. Krajský soud přitom samozřejmě nepochybuje o tom, že

Mgr. J. K. vyslýchané policisty zná, vždyť s nimi přichází v rámci své každodenní práce na úseku dopravních přestupků do kontaktů. A pokud v těchto souvislostech dával žalobce za vzor soudy, dlužno poznamenat, že ani soudy neztotožňují např. advokáty vždy znovu a znovu podle občanských průkazů a průkazů ČKA, jestliže je dostatečně znají. Do protokolů se v takových případech běžně zaznamená formulace, že je právní zástupce „Soudu osobně znám“. Skutečnost, že Mgr. J. K. policisty znal, přitom ještě sama o sobě neznámá, že by jim měl právě z tohoto důvodu nějakým způsobem stranit. Ostatně o jejich problému v daném případě vůbec nešlo a žalobce před spácháním přestupku ani neznali. Vše je o profesionalitě úředníků a ve správním spisu nejsou sebemenší signály o tom, jež by byť i jen sebemenším způsobem mohli dávat žalobci v tomto směru za pravdu. Pořízený videozáznam je pak toho dostatečným důkazem. Dává totiž naprosto nezkráslený a jasný obraz o tom, co se v inkriminovaném okamžiku odehrálo, a to bez jakýchkoliv subjektivních vlivů. Stalo se přesně to, za co byl žalobce potrestán a žalobce se s tím osobně při jednání soudu bez připomínek seznámil. Ostatně, pokud by mělo mít tvrzení žalobce o „nějaké domluvě“ reálný základ, v souvislosti s tvrzeným tykáním, jistě by to nebylo dáváno najevo právě takovouto formou.

Krajský soud sdílí rovněž závěr žalovaného o tom, že žalobce námitku podjatosti neuplatnil včas a že důvody, na základě nichž byla uplatněna, jsou nerozhodné (postup ztotožnění svědků, výslech svědka nstržm. J. Š.). „Jakýsi familiérní přístup ke svědkovi Š.“ nebyl prokázán, ale především nebyl ani zmocněncem žalobce I. R. při jednání dne 20. 2. 2012 namítán. Protože pak podle § 76 odst. 5 správního řádu nemá odvolání proti usnesení odkladný účinek, nic nebránilo žalovanému rozhodnout ve věci ještě předtím, než rozhodl o odvolání žalobce proti usnesení Městského úřadu Jičín ze dne 19. 3. 2012, č.j.: Kunc/2011/23777/DOP/Kaf, sp. zn. :DOP 547/2011. Žalovaný se však v žalovaném rozhodnutí i s touto záležitostí vypořádal, když námitku podjatosti neshledal oprávněnou.

Nelze souhlasit ani s tím, že by v daném případě nebyla naplněna materiální stránka daného přestupku. Žalovaný se otázkou naplnění materiálního znaku přestupku zabýval a spatřoval jej v porušení zájmů na bezpečnosti provozu pozemních komunikací a povinné ohleduplnosti k jeho ostatním účastníkům. S tímto odůvodněním se krajský soud ztotožňuje, neboť povinnosti stanovené zákonem o provozu jednotlivým účastníkům provozu na pozemních komunikacích nelze v žádném případě zlehčovat či zkreslovat. Vždyť tento zákon má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu, tedy v tom, aby komunikace nebyly „džunglí“. Žalobce přitom porušil jím stanovené povinnosti takovým bezprecedentním způsobem, který jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se pak velice mylí, pokud dovozuje, že jen ohrožení zájmu chráněného zákonem nestačí (žádná další vozidla prý v místě v dané chvíli nebyla). Naopak podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem

„zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“. K naplnění materiální stránky přestupku tedy postačí i jen ohrožení chráněného zájmu a závěr žalovaného v tomto duchu je zcela správný. Ostatně nelze nezmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti. V daném případě není podle krajského soudu žádný prostor pro zpochybňování materiální stránky přestupku. Žalobce se rozhodl k předjíždění v zákazu předjíždění bez toho, aniž by k tomu byl nucen jakoukoliv situací plynoucí z provozu na dané pozemní komunikaci. O tom nemá krajský soud sebemenších pochyb. Něco takového přitom nemohl učinit ani v případě, že by měl skutečně za to, že mu k tomu dává řidič před ním jedoucího vozidla znamení (pro rozpor se zákonem).

Krajský soud přisvědčil pouze jediné žalobní námitce a to té, že je-li již z projednávání přestupku pořizován videozáznam, tak že musí zůstat součástí příslušného správního spisu. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že k jeho přepsání (po vyčerpání kapacity záznamového zařízení) došlo automaticky. Tato okolnost však nemůže mít vliv na rozhodnutí v dané věci, neboť z jednání ze dne 20. 2. 2012 byl pořizen protokol, proti jehož obsahu nevznese žalobce žádné námitky.

S ohledem na výše uvedené proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Těmito skutečnostem odpovídá výrok II. tohoto rozsudku

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a

násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové. Pro tento případ by musel být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Hradci Králové dne 29. října 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce